

Til §§ 12 og 13.

Af ovenstaaende Hensyn ere disse Paragraffer udsøndrede af § 15 og gjorde til et særskilt Afsnit. Enkelte mindre Ændringer behøve ingen Forklaring.

Med Hensyn til det sidste Afsnit henvises til de derom handlende Bemærkninger i Indledningen til nærværende Betænkning.

Et Mindretal (S. C. Christensen og Hr. Jensen) betragter ikke Lovforslaget som nogen virkelig Løsning af Spørgsmaalet om den mellemkommunale Bæftatning, hvilket Spørgsmaal i en Række har staaet paa Dagsordenen her hjemme og nu i den senere Tid er rejst med fornyet Styrke fra forskellige Side.

En virkelig Løsning af dette Spørgsmaal kan nemlig efter vor Formening kun gennemføres paa det Grundlag, at de i Kommunen faldende Indtægter ogsaa skulle statte til Kommunen i Lighed med Kommunens øvrige Skatteindtægter, hvad enten Indtægts-haveren har fast Ophold der eller ej, det vil sige, Næringskommunen faar efter visse Regler Ret til at beskaffe alle Indtægter, som falde i Kommunen, med den Procent, som Kommunens Behov gør nødvendig.

Da vi imidlertid i Rigsdagssamlingen 1892—93 ved 2den Behandling af nærværende Lovforslag maatte se, at Folketinget med stort Flertal forkastede de af os med flere stillede Ændringsforslag (jfr. Rigsdags-tidenden 1892—93, Tillæg B. Sp. 673 o. fl.) om at bygge Lovforslaget paa ovennævnte Princip, og da Folketinget derved sluttede sig til Princippet om Opholdskommunens ubelukkende Ret til at beskaffe, hvilket Princip aldrig tidligere havde været godkendt af Folketinget, saa maa vi nu formode, at det i Nær vil være forgæves at gentage vore Forslag, og dette have vi derfor heller ikke gjort, men have deltaget i Udvalgets Arbejde paa det foreliggende Grundlag og dels sluttet os til saadanne Ændringer, som fra vort

Synspunkt maa siges at være Forbedringer, dels selv tilladt os yderligere at stille Ændringsforslag under Nr. 1, 2, 3 og 4, der fremtræde som Ændringsforslag til den foreslaaede Affattelse af Lovforslaget.

I det forelagte Lovforslags §§ 2—5 gives nogle Regler for Skattepaaligningen i Kommunerne og for Behandlingen af Skatteklagerne m. v., men da disse Regler efter vor Formening alt for meget ville komme til at ligge i Administrationens Haand, hvis man følger Lovforslaget, og da Lovforslagets Overligningskommission og Over-skattekommission ere alt for dyre og omstændelige Institutioner at oprette i Anledning af nogle Skatters Fordeling mellem nogle Kommuner, saa mødes vi med Flertallet i Enighed om at udstemme §§ 2—5 af Forslaget. Derimod maa vi beklage, at Enighed ikke er opnaaet om vort Forslag til en ny § 2, thi paa dette lægge vi betydelig Vægt.

I den af os foreslaaede ny § 2 er Affattelsen af Skattevedtægten lagt i Kommunalbestyrelsernes Haand, men Forslaget indeholder en Del nærmere Bestemmelser, som maa indeholdes i Vedtægten, og som sigte til at gøre Reglerne for Skattepaaligningen ens Landet over. Man vil saaledes se, at vi foreslaa al Indtægt af Formue til at beskattes dobbelt saa haardt som Indtægt af personligt Arbejde, og Embedsindtægt have vi stillet midt derimellem. Endvidere have vi levnet Kommunalbestyrelserne Plads for Benyttelsen af en Slags Skatte skala, idet vi foreslaa, at den udfundne Skatteindtægt kan efter Lejligheden forhøjes eller nedfattes med indtil 100 pCt.

Vige saa lidt som det har været vor Hensigt at ville berøbe Kommunalbestyrelserne deres nuværende Ret til at skønne over en Mands hele økonomiske Stilling, forinden han sættes i Skat af Formue og Lejlighed, lige saa lidt ere vi paa den anden Side til Ginds at ville lade dette Skøn foregaa uden forudgaaende regelbunden Bedømmelse af vedkommendes hele Indtægt og